

12629. Yevmiye

2014-11-23 02:18:14 +0200

Biraz *fiction* günümdeyim.

Kadınları anladığımı iddia edemem. Kadınların beni anladığını da iddia edemem. Sadece kendi cinsleriyle konuşuyor onlar. Belki kendi cinsleriyle değil ama kendi kafalarından olan insanlarla. Erkekler de konuşmayı bilmiyor, tabii.

Tarihi olanın *hiç* olması mümkün mü? Tarihi olmayanın tarihte işi ne?

‘ed’le uğraşmaya gerek yokmuş. Aslında *cat* de yeterliymiş. Belki onu normal editör gibi kullanmak daha kolaydır. <http://emresahin.net/cat-for-writers/>‘_____

Hayatın kendisinden daha manasız ne var? Bu soru kafamda dönüp duruyor. Hiçbir yere gitmediğim, her yer bana geldiği için bu sorularla uğraşıyorum. Bu sorular da benimle uğraşıyor. Sanki cevaplarını bana verecekmiş gibi yapıyorlar ama aslında öyle bir niyetleri yok. Felsefenin kadına benzeyen bir tarafı var. Evlenene kadar hakikati vaadediyor ama evlendikten sonra, aslında öyle bir durumu olmadığını görüyorsun. Profesyonel felsefecilerin hakikatle arasındaki ilişki, evlilerin mutlulukla ilişkisine benziyor. Kazaen hakikati buluyorsa buluyor, yoksa genel bir metod yok. Evliliklerin mutluluğunun onun kendisiyle değil, sonuçlarıyla ilgili olması gibi, felsefecilerin hakikatle ilişkilerinde de, hakikatin kendisi değil, onun *pazarlamacılığı*.

İnsan olmanın problemli tarafı bu. Hem su, gıda ve sair kimyevi maddelere ihtiyaç duyan bir organizmasın, içinde bir takım hormonlar tüm düşüncene ve varlığının *anlamına* yön veriyor ve bir yandan da, sanki bunlarla alakan yokmuş gibi davranman gerekiyor. Oyun bu. Oyunun kimin oyunu olduğu konusunda da bir fikrin yok. İçinde bulunduğun dünyada, kimsenin bir yerden, bir yere gitmediği belli. Olduğumuz yerde otluyoruz.

Yazının insanın kendisiyle konuşması olduğu doğru. Bu konuşmayı ne kadar dürüst yaparsan, o kadar rahat okunuyorsun. Yazı, başkalarıyla konuşmaya yöneldiğinde sakat bir araç. Dert anlatmak için, hele fotoğrafın, videonun, telefonun ve sair cihazların el ele kucak kucağa gezdiği zamanımızda manasız bir araç. Ancak kendinle konuşmanın, kendine bir takım sözler vermenin ve bunları açıklamanın cazibesi diğer araçlarda mevcut değil. Bir videoda kendinle konuşamazsın. Bir fotoğrafta başkası görünür. Ses araya girdiğinde, konu da başkasıdır. Yazı böyle değil. Yazıda herkes kendi kendine konuşur. Bunu başkaları için yapıyormuş gibi yaparsın, belki kendi düşünceni berraklaştırmak adına başkalarıyla kafanda konuşursun da. Ancak sonunda ne anlattığını hemen hemen sadece kendin anlarsın.

Rastgelelik üzerine bir Coursera dersi var. Zamanında kaydolmuşum ancak derslere henüz başlayamamıştım.

Tanımlardan biri şu: Rastgele olan *tahmin edilemez*. Tahmin edilebilir olan rastgele değildir.

O halde tam bir rastgelelikten de bahsedemeyiz.

Çünkü bir şeyin olacağı veya olmayacağı, ne olursa olsun, tahmin edilebilir. Kafadan atılabilir, uydurulabilir. Mutlak rastgelelik için elimizdeki enformasyonun *sıfır* olması gerek ancak böyle bir durum, insan için, mümkün değil. Düşünebildiği konuda tahmin yürütebilir insan, atmasyondur, ayağı yere basmaz, tamamen saçmadır ama konu *tahmin edilebilir* olmaksızın, edilir işte, bir şekilde.

İhtimal hesaplarının kumarbazlar tarafından bulunmasının sebebi biraz sınırlı kurallarla tahmin yapmaya çalışıyor olmaları. Hayatta kurallar sınırlı olmadığı için, tahminlerin sonu yok. Daha *rastgele* olabiliyor her şey.

Harflerin frekans analizini Kindi bulmuş. 9. yüzyıl.